

Sygn. akt III AUa 209/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 września 2021 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący sędzia (del.) Danuta Dadej – Więsyk (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 30 września 2021 r. w Lublinie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy A. T.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o wysokość kapitału początkowego

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 2 lutego 2021 r. sygn. akt VIII U 2602/18

zmienia zaskarżony wyrok w punkcie I i oddala odwołanie.

Danuta Dadej - Więsyk

Sygn. akt III AUa 209/21

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 13 września 2018 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2016 r., poz. 887 ze zm.) odmówił A. T. ponownego ustalenia wartości kapitału początkowego na dzień 1 stycznia 1999 roku z uwagi na fakt, iż przedłożone do organu dowody nie powodują zmiany wartości kapitału początkowego .

Wyrokiem z dnia 2 lutego 2021 roku Sąd Okręgowy w Lublinie w punkcie I zmienił częściowo zaskarżoną decyzję i ustalił A. T. wysokość kapitału początkowego na dzień (...) z uwzględnieniem za okres od (...) do 22 czerwca 1984 roku i od 24 czerwca 1986 roku do (...) wynagrodzenia w wysokości (...) zł (dziesięć tysięcy siedemset złotych) miesięcznie, a w punkcie II oddalił odwołanie w pozostałej części.

Swoje rozstrzygnięcie Sąd Okręgowy oparł na następujących ustaleniach i rozważaniach prawnych:

Zakład Ubezpieczeń Społecznych w dniu 6 marca 2018 roku wydał decyzję ustalającą wartość kapitału początkowego A. T. na dzień (...). Wskazaną decyzją za okresy zatrudnienia od (...)do 22 czerwca 1984 roku, od 24 czerwca 1986 roku

do (...) Zakład przyjął wynagrodzenie minimalne z uwagi na brak dokumentacji płacowej za w/w okresy. Jednocześnie w decyzji pouczono wnioskodawczynię, iż ponowne naliczenie kapitału nastąpić może po nadesłaniu zaświadczeń o zatrudnieniu i wynagrodzeniu wystawionych na druku (...) lub innej archiwalnej dokumentacji płacowej za w/w okresy (decyzja z dnia 6 marca 2018 roku – a.k.).

A. T., urodzona (...), w dniu 10 lipca 2018 roku złożyła wniosek o ponowne ustalenie kapitału początkowego. Razem z wnioskiem ubezpieczona złożyła do organu rentowego świadectwo pracy ze Spółdzielni Usług (...) w L. z dnia(...), dokumentujące jej zatrudnienie od (...) do (...) we wskazanym zakładzie. W zaskarżonej decyzji z dnia 13 września 2018 roku organ rentowy odmówił przeliczenia kapitału ze względu na okoliczność, że okres zatrudnienia dokumentowany w/w świadectwem został uwzględniony w decyzji o ponownym ustaleniu kapitału początkowego z dnia 6 marca 2018 roku. W ocenie Zakładu Ubezpieczeń Społecznych świadectwo pracy nie jest dokumentem, w oparciu o który można w sposób nie budzący wątpliwości ustalić wysokość wynagrodzenia za sporny okres.

A. T. w odwołaniu zaskarżonej decyzji oraz w toku postępowania domagała się zaliczenia do podstawy wymiaru za osiąganego wynagrodzenia w Spółdzielni Usług (...) w wysokości(...) zł miesięcznie oraz premii regulaminowej i ekwiwalentu pieniężnego za działkę i mleko w wysokości 300 zł za miesiąc.

Wnioskodawczyni w okresie od (...) do (...) zatrudniona była w Spółdzielni Usług (...) w L. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku referenta do spraw rozliczeń usług mechanizacyjnych, na którym otrzymywała przez cały czas wynagrodzenie wg. (...) kategorii zaszergowania przewidzianej w Zakładowym Regulaminie Wynagrodzenie w kwocie(...)zł miesięcznie. Dodatkowo skarżąca otrzymywała premię regulaminową oraz ekwiwalent pieniężny za działkę i mleko w wysokości 300 zł miesięcznie, od którego nie były odprowadzane składki na ubezpieczenia społeczne. W okresie od(...) do(...) A. T. korzystała z urlopu wychowawczego (świadectwo pracy z (...) – a.k., zeznania wnioskodawczyni – k. 18 v. a.s., 20 v. a.s. i 41 v. a.s., oraz zeznania świadka G. T. – k. 41 v. a.s.).

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił w oparciu o przytoczone dowody z dokumentów zawartych w aktach sprawy i aktach organu rentowego które obdarzono wiarą w całości, a ponadto na podstawie zeznań wnioskodawczyni i zeznań świadka G. T.. Sąd orzekający wskazał, że na podstawie przeprowadzonego postępowania dowodowego możliwe było ustalenie wysokości wynagrodzenia wnioskodawczyni, jakie otrzymywała z tytułu zatrudnienia w Spółdzielni Usług (...) w kwocie (...) zł miesięcznie. W ocenie Sądu I instancji brak było jednak podstaw do uwzględnienia przy ustaleniu wysokości kapitału początkowego otrzymywanej premii regulaminowej oraz ekwiwalentu pieniężnego za działkę i mleko z uwagi na fakt, iż wnioskodawczyni nie udowodniła, że faktycznie otrzymywała premie regulaminowe oraz w jakiej wysokości, zaś od ekwiwalentu pieniężnego za działkę i mleko nie odprowadzano składek na ubezpieczenia społeczne, na co wskazywała świadek G. T..

W świetle powyższych ustaleń Sąd Okręgowy uznał, iż odwołanie A. T. jest częściowo zasadne.

Sąd I instancji powołał treść przepisu art. 173 ust. 1 i art. 174 ust. 1 i ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2020 r., poz. 53) Wskazał, iż ustępu 3 cytowanego przepisu wynika, iż podstawę wymiaru kapitału początkowego ustala się na zasadach określonych w art. 15, 16, 17 ust. 1 i 3 oraz art. 18, z tym że okres kolejnych 10 lat kalendarzowych ustala się z okresu przed dniem (...).

Zgodnie natomiast z art. 15 ustawy o FUS podstawę wymiaru emerytury i renty stanowi ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe lub na ubezpieczenie społeczne na podstawie przepisów prawa polskiego w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych, wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o emeryturę lub rentę, z uwzględnieniem ust. 6 i art. 176.

Stosownie do treści § 21 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno - rentowe (Dz. U. z 2011 roku, Nr 237, poz. 1412 ze zm.), środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu oraz uposażenia przyjmowanego do

ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty są dla pracowników – zaświadczenie pracodawcy lub innego płatnika składek, legitymacja ubezpieczeniowa lub inny dokument, na podstawie którego można ustalić wysokość wynagrodzenia.

Sąd Okręgowy zauważył, że w postępowaniu sądowym nie znajdują zastosowania ograniczenia w zakresie dopuszczalnych źródeł dowodowych, ustanowione na potrzeby postępowania przed ZUS, a wynikających z rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno – rentowe (Dz. U. z 2011 roku, Nr 237, poz. 1412). Zasadniczym bowiem celem postępowania sądowego jest rozstrzygnięcie sprawy po dostatecznym, wszechstronnym wyjaśnieniu jej okoliczności spornych. Ułatwia to art. 473 k.p.c, który wprost stanowi, iż w postępowaniu przed sądem w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych nie stosuje się przepisów ograniczających dopuszczalność dowodu ze świadków i przesłuchania stron.

Powyższe oznacza, że każdy fakt może być dowodzony wszelkimi środkami, które Sąd uzna za pożądane, a ich dopuszczenie za celowe (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 1984 r., sygn. III UZP 6/84; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 września 1984 r., sygn. III UZP 48/84; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 lipca 1997 r., sygn. H UKN 186/97; wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 29 stycznia 2013 r., sygn. III AUa 808/12). Z przedstawionym poglądem i wynikającymi z niego wnioskami Sąd Okręgowy w pełni się zgadza.

Sąd Okręgowy podkreślił, iż z ustalonego stanu faktycznego wynika, iż A. T. w Spółdzielni Usług (...) zatrudniona była w okresie od (...) do (...), zaś w okresie od(...) do (...) korzystała z urlopu wychowawczego. Z tytułu pracy wnioskodawczyni otrzymywała wynagrodzenie w kwocie 10 700 zł miesięcznie. Przez cały okres zatrudnienia wnioskodawczyni otrzymywała wynagrodzenie w takiej samej wysokości i w tym zakresie zasadnym było uwzględnienie odwołania co do uwzględnienia przy ustaleniu wysokości kapitału początkowego otrzymywanego przez wnioskodawczynię wynagrodzenia w wysokości 10 700 zł miesięcznie.

Mając powyższe na uwadze w ocenie Sądu I instancji zasadna była częściowa zmiana zaskarżonej decyzji i ustalenie A. T. wysokości kapitału początkowego na dzień (...)z uwzględnieniem za okres od (...)do 22 czerwca 1984 roku i od 24 czerwca 1986 roku do(...)wynagrodzenia w wysokości (...) zł miesięcznie.

Mając powyższe na uwadze oraz na podstawie powołanych przepisów i na mocy art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. Sąd Okręgowy orzekł, jak w punkcie I wyroku.

Apelację od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 2.02.2021 r. złożył Zakład Ubezpieczeń Społecznych w L. zaskarżając wyrok w zakresie punktu I-ego.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. naruszenie prawa materialnego przez niewłaściwe zastosowanie art. 15 ust. 1 w zw. z art. 174 ust. 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2020 r., poz. 53) i przyjęcie do ustalenia podstawy wymiaru kapitału początkowego na dzień (...) wynagrodzenia w wysokości (...) zł. miesięcznie za okres zatrudnienia w Spółdzielni(...)w G. od (...) do 22.06.1986 r. do(...);
2. naruszenie prawa procesowego przez przekroczenie wyrażonej w art. 233§ 1 k.p.c. zasady swobodnej oceny dowodów i przyjęcie wyłącznie o zeznania wnioskodawczyni, że kwota wynagrodzenia wskazana w świadectwie pracy z dnia 12.12.1995 r. nie uległa zmianie przez cały okres jej zatrudnienia w (...) w G.;
3. sprzeczność ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego przez uznanie, że wnioskodawczyni udowodniła wysokość spornego wynagrodzenia z okresu zatrudnienia w (...) w G..

Apelujący wnosił o zmianę punktu I-ego zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja organu rentowego zasługuje na uwzględnienie, a podniesione zarzuty są zasadne.

Spór w rozpatrywanym przypadku dotyczył wysokości kapitału początkowego wnioskodawczynie w szczególności sprowadzając się do ustalenia wysokości jej wynagrodzenia osiągniętego w okresie zatrudnienia od (...) do 22 czerwca 1984 roku i od 24 czerwca 1986 roku do(...) w Spółdzielni(...)w G..

Zgodnie z art. 174 ust. 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, podstawę wymiaru kapitału początkowego ustala się na zasadach określonych w art. 15, 16, 17 ust. 1 i 3 oraz art. 18, z tym że okres kolejnych 10 lat kalendarzowych ustala się z okresu przed dniem (...). W myśl natomiast art. 15 ust. 2a ww. ustawy, jeżeli nie można ustalić podstawy wymiaru składek w okresie pozostawania w stosunku pracy wskazanym do ustalenia podstawy wymiaru emerytury i renty, za podstawę wymiaru składek przyjmuje się kwotę obowiązującego w tym okresie minimalnego wynagrodzenia pracowników, proporcjonalnie do okresu podlegania ubezpieczeniu i wymiaru czasu pracy.

Bezspornym w sprawie pozostaje iż nie zachowała się jakakolwiek dokumentacja płacowa ubezpieczonej obejmująca sporny okres zatrudnienia.

Podkreślić należy, iż na gruncie poprzednio obowiązującego rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń (Dz.U. Nr 10, poz. 49 ze zm.) wykształcił się w judykaturze Sądu Najwyższego pogląd, iż przepisy regulujące postępowanie o świadczenia emerytalno-rentowe przed organem rentowym nie mają zastosowania w postępowaniu sądowym, w którym mają zastosowanie przepisy Kodeksu postępowania cywilnego. Ewentualne ograniczenia dowodowe mogą zatem wynikać jedynie z przepisów Kodeksu postępowania cywilnego, które nie przewidują jakichkolwiek ograniczeń co do środków dowodowych stwierdzających wysokość zarobków lub dochodów stanowiących podstawę wymiaru emerytury lub renty, a wręcz przeciwnie, zgodnie z art. 473 § 1 KPC, w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych nie stosuje się przepisów ograniczających dopuszczalność dowodu ze świadków i z przesłuchania stron, co oznacza, iż fakty, od których uzależnione jest prawo do emerytury lub renty i wysokość tych świadczeń, mogą być wykazywane wszelkimi środkami dowodowymi przewidzianymi w Kodeksie postępowania cywilnego (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 lutego 1996 r., II URN 3/95, OSNAPiUS 1996, nr 16, poz. 239, z dnia 8 sierpnia 2006 r., I UK 27/06, OSNP 2007, nr 15-16, poz. 235 oraz z dnia 6 stycznia 2009 r., II UK 117/08, OSNP 2010, nr 13-14, poz. 167).

Poczynając od 23 listopada 2011 r. cytowane wyżej rozporządzenie Rady Ministrów zastąpione zostało rozporządzeniem Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz.U. Nr 237, poz. 1412), które w § 21 ust. 1 przewiduje, iż środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu oraz uposażenia przyjmowanego do ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty są zaświadczenia pracodawcy lub innego płatnika składek, legitymacja ubezpieczeniowa lub inny dokument, na podstawie którego można ustalić wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu lub uposażenia.

W wyroku z dnia 23 stycznia 2012 r. (I UK 218/11) Sąd Najwyższy stwierdził, iż dla celów obliczenia wysokości emerytury organ rentowy musi dysponować pewnymi danymi co do wysokości dochodów ubezpieczonego stanowiących podstawę do obliczenia świadczeń emerytalnych, więc przy ustaleniu podstawy wymiaru nie jest dopuszczalne zastąpienie rzeczywistego wynagrodzenia skarżącego, który nie jest w stanie udowodnić dokumentami płacowymi, zaświadczeniami o zatrudnieniu o zatrudnieniu i wynagrodzeniu lub wpisami w legitymacji ubezpieczeniowej, hipotetycznie ustaloną wysokością, obrazującą jedynie niczym nieoparte założenie, iż w całym spornym okresie pracował identyczną liczbę dniówek rozliczaną według takiej samej stawki, jak którykolwiek ze współpracowników. Pogląd ten powtórzono następnie w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 28 marca 2012 r. (II UK 325/11). Podobnie we wcześniejszym wyroku z dnia 9 stycznia 1998 r. (II UKN 440/97, OSNAPiUS 1998, nr 22, poz. 667) Sąd Najwyższy podkreślił, iż zaliczenie nieudokumentowanych okresów składkowych do uprawnień oraz

wzrostu świadczeń emerytalno-rentowych wymaga dowodów niebudzących wątpliwości, spójnych i precyzyjnych. Również w wyroku z dnia 4 lipca 2007 r. (I UK 37/07) Sąd Najwyższy zajął stanowisko, iż wprawdzie w postępowaniu cywilnym sąd nie jest związany takimi ograniczeniami w dowodzeniu, jakie odnoszą się do organu rentowego w postępowaniu rentowym, jednak ustalenia dokonane przez sąd muszą być oparte na konkretnych dowodach.

Innymi słowy, ustalenie wysokości podstawy wymiaru emerytury lub renty wymaga podania zarobków w sposób indywidualny, konkretny i precyzyjny, zaś ciężar dowodu spoczywa na osobie ubiegającej się o te świadczenia. Nie może przy tym stanowić wystarczającego argumentu fakt, iż pominięcie jednego z elementów wynagrodzenia powoduje ujemne konsekwencje dla świadczeniobiorcy, ani okoliczność, iż brak możliwości wykazania faktycznego wynagrodzenia spowodowany jest niezachowaniem przez pracodawcę dokumentacji płacowej. Stwierdzić także trzeba, iż chociaż przy odtwarzaniu przez sąd podstawy wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne, ustalenia mają charakter hipotetyczny, nie mogą być jednak abstrakcyjne i dowolne, albowiem przepisy z zakresu ubezpieczeń społecznych stanowią normy bezwzględnie obowiązujące i nie zawierają unormowań pozwalających na ustalenie wynagrodzenia w sposób przybliżony lub prawdopodobny.

Uwzględniając częściowo odwołanie Sąd Okręgowy oparł się na duplikacie świadectwa pracy A. T. , zeznaniach wnioskodawczyni oraz świadka G. T..

Z opisanego świadectwa pracy wydanego w dniu 12.12.1995 r. przez likwidatora Spółdzielni Usług (...) w L. w likwidacji wynika, że A. T. była zatrudniona od (...) do (...) w (...) w G. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku referenta do spraw rozliczeń usług mechanizacyjnych, na którym ostatnio otrzymywała wynagrodzenie wg. 8 kategorii zaszeregowania przewidzianej w Zakładowym Regulaminie Wynagrodzenie w kwocie (...) zł miesięcznie. Dodatkowo skarżąca otrzymywała premię regulaminową oraz ekwiwalent pieniężny za działkę i mleko w wysokości 300 zł miesięcznie. W okresie od (...) do (...) A. T. korzystała z urlopu wychowawczego (świadectwo pracy z (...))

Sąd I instancji przyjął wyłącznie w oparciu o zeznania wnioskodawczyni ,że kwota wynagrodzenia ubezpieczonej wskazana w świadectwie pracy z dnia 12.12.1995 r. nie uległa zmianie przez cały okres jej zatrudnienia w (...) w G..

W ocenie Sądu Apelacyjnego rację ma apelujący , iż zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na odtworzenie faktycznej wysokości wynagrodzenia osiąganego przez wnioskodawczynię w spornym okresie. Za uzasadnione należy w tym miejscu uznać zarzuty apelacji naruszenia art. 233 § 1 KPC polegającego na sprzeczności istotnych ustaleń Sądu Okręgowego z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego przez przyjęcie nieopartej dowodami hipotezy, że kwota wynagrodzenia ubezpieczonej wskazana w świadectwie pracy z dnia (...) nie uległa zmianie przez cały okres jej zatrudnienia w (...) w G.. Zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów, wyrażoną w art. 233§ 1 KPC obowiązkiem Sądu jest wyprowadzenie z wszechstronnie rozważonego materiału dowodowego wniosków zgodnych z zasadami logiki i doświadczenia życiowego. Przy czym "granica własnego przekonania sądu nie może naruszać podstawowej zasady logicznego powiązania wniosków z materiałem ustalonym. Sąd może dawać wiarę tym lub innym świadkom (innym dowodom), czyli swobodnie oceniać ich zeznania, nie może jednak na tle tych zeznań budować wniosków, które z nich nie wynikają" (zob. wyroki SN: z dnia 21 września 1965 r., II CR 253/65, OSNPG 1966 r. Nr 1-3, poz. 11; z dnia 29 sierpnia 1974 r., I CR 338/74, z dnia 20 marca 1980 r., II URN 175/79, OSNC 1980 r. Nr 10, poz. 200).

Ocena w tym zakresie zeznań wnioskodawczyni nie jest zgodna z zasadami doświadczenia życiowego, nie jest logiczne, rozumowanie przyjęte przez Sąd , iż od roku (...) do (...) roku wynagrodzenie ubezpieczonej nie uległo zmianie. Ma rację apelujący , że dowodem takim nie jest opisane wyżej świadectwo pracy. Z dokumentu tego wynika bowiem jedynie, że na ostatnio zajmowanym stanowisku pracy – referent ds. rozliczeń usług mechanizacyjnych wnioskodawczyni otrzymywała wynagrodzenie w wysokości (...) zł według(...) kategorii zaszeregowania przewidzianej w Zakładowym Regulaminie Wynagradzania plus premię regulaminową, ekwiwalent pieniężny za działkę i mleko. Zbyt daleko idące byłoby przyjęcie, że taka wysokość wynagrodzenia obowiązywała w całym okresie zatrudnienia wnioskodawczyni w tym zakładzie pracy. Przeczy temu nie tylko rozpiętość lat, w których trwało zatrudnienie, ale i dołączone świadectwo pracy innego pracownika, zatrudnionego ostatnio na tym samym stanowisku co skarżąca. Nie jest wiarygodne przyjęcie, że podczas wieloletniego zatrudnienia wnioskodawczyni otrzymywała ona niezmienną

wysokość wynagrodzenia. W tych okolicznościach nie tylko nie można przyjąć, że świadectwo to jest dokumentem, na podstawie którego można ustalić wysokość wynagrodzenia wnioskodawczyni w całym spornym okresie, ale nie można także ustalić, w jakim faktycznie czasie zarobki takie były wnioskodawczyni wypłacane.

Nie są wiarygodne zeznania wnioskodawczyni, iż kwota wynagrodzenia ubezpieczonej wskazana w świadectwie pracy z dnia (...) nie uległa zmianie przez cały okres jej zatrudnienia w (...) w G.. Okoliczności tej nie potwierdziły zeznania świadka G. T., która nie miała żadnej wiedzy na temat zasad i wysokości wynagrodzenia skarżącej. Natomiast w opozycji do zeznań wnioskodawczyni pozostaje świadectwo pracy Z. W. (z d. S.), zatrudnionej w (...) w G. od dnia 1 sierpnia 1977 roku do 31 lipca 1983 roku, wydane przez (...) w G. w dniu 30.07.1983 r. Ze świadectwa tego wynika, iż Z. W. na ostatnio zajmowanym stanowisku specjalista ds. rozliczeń usług mechanizacyjnych, a więc takim samym jak skarżąca, otrzymywała wynagrodzenie według (...) kategorii zaszeregowania przewidzianej w Uchwale nr (...) (...) w kwocie (...) miesięcznie, dodatek za wysługę lat w wysokości 5% wynagrodzenia zasadniczego oraz premię regulaminową.

W świetle powyższego nie wydają się wiarygodne, iż wnioskodawczyni zatrudniona na tym samym stanowisku, miałaby otrzymywać wynagrodzenie wyższe, niż pracownik z większym stażem i zakwalifikowany do wyższej stawki niż ubezpieczona.

Z. W. w 1983 roku według (...) stawki otrzymywała (...) złotych, natomiast według zeznań ubezpieczonej wnioskodawczyni w tym samym roku i na tym samym stanowisku miałaby otrzymywać według (...) stawki (...) zł miesięcznie.

W świetle powyższego Sąd Apelacyjny uznał, iż wnioskodawczyni w niniejszej sprawie nie wykazała rzeczywistej wysokości podstawy wymiaru składek za sporny okres pracy w oparciu o niebudzące wątpliwości i spójne dowody.

Jednocześnie należy mieć na względzie, że wysokość podstawy wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne w danych okresach, przyjmowana dla potrzeb ustalenia wysokości świadczeń emerytalno - rentowych, wynikać musi z niebudzących żadnych wątpliwości, spójnych i precyzyjnych dowodów (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 1998 r., II UKN 440/97).

Mając na uwadze, iż to na ubezpieczonej spoczywał w przedmiotowej sprawie ciężar wykazania wysokości wynagrodzenia uzyskiwanego przez nią we wskazanym wyżej okresie zatrudnienia w wyższej wysokości, aniżeli przyjęta przez organ rentowy oraz okoliczności, iż nie podolała ona temu obciążeniu, Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w punkcie I i oddalił odwołanie.

W oparciu o powołane przepisy oraz na podstawie art. 386 § 1 k.p.c Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji.